

Tað eru roykpylsurnar íð duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í roykrúmið hjá Houlberg, har hundrattals nossligar roykpylsur hanga lið um lið til at „búnast“... HOULBERGs roykpylsur eru gjørdar av fyrsta flokks tilfari, vælkryddaðar, vælsaltaðar og vælbúnar...

• Umboð:

B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG A/S
KØDBYEN KØBENHAVN

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:
TÓRSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVÁGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsögn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.
Renta av bankabók 3½ % p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kommunukantorið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimtað. Bæstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heimta grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmann fyri kommununa.

Froðbiar sóknar kommuna

FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

TRYGGINGARSAMBANDIÐ

FØROYAR

Føroya Kriggstrygging.. telf. 372

Føroya Sjóvátrygging... telf. 372

Føroya Brunatrygging.. telf. 372

Føroya Vanlukkatrygging telf. 221

Vit tryggja:

**Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs
bilar o. a.**

Føroyingar eiga at tryggja
í landsins egnu trygging -

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn

TAKPIX-TJØRA,

blackwarnichs og finsk tjøra.

POUL ISAKSEN

Tlf. 58.

Tað var ikki meir tosað, men Tummas ánaði mangt, hann fylltist við tíðindum og fór bygðina runt:

»Ketil, nú skal hann selja hin niðurfaknaða bátin. Hann fór longu í lýsingini í morgun at tetta borðrivur«.

Ný uppkomnir menn sita við hosunum niður um óklar og tyggja, teir grava sær í hövðinum og bannast: »Ólukka í handa Ketil, hann leggur inn, um enn tú setir hann á tað blankasta útsker. Tú veit ikki, hvat hann fær fyri hann — hvør skal keypa?»

»Syr meg ikki«, svarar Tummas, »er tað ikki ein reiðari, veit eg. Gott er til skipsbát, halda teir. Fær hann ikki einar hundræð krónur fyri hann, veit eg«.

Men Tummas var ikki komin víða um bygðina, fyrr enn hetta um reiðaran og tær hundræð krónurnar ikki var gisningur longur, tað var sannspurt. Tey nevndu eisini reiðaran, sum skuldi keypa.

Tað vardi ikki leingi, so hevði Tummas verið runt og kom aftur undir neystið. Tá setti hann beinini fram undan sær, so allur dyntilin og ryggurin uppeftir lá aftur at neystarhurðini, og pípan tyngdi hövðið niður yvir bringuna. Hann stóð soleiðsini og háls-syvjaði.

Áðrir komu til, komu so isi gangandi allastaðnis frá at neyst-unum. Summir hövdu amboð hjá sær, vóru á veg til arbeiðis, men stukkðu so oman henda vegin, áðrenn teir fóru. Áðrir hövdu eingi amboð, og ongar ætlanir, gingu bara og kendu seg nýafturkomnar hesar fimm mánaðirnar, til teir fóru avstað aftur til skips.

Har stóð Jóhan og fetti sær: »Tygum eru forbannaður Ketil, sum tygum duga at fáa burturúr. Skulu tygum nú eisini fáa nyttu burturúr hasum gamla eyrsáldinum? Hann verður væl flótandi, ið fær eina sovorðna skútu at sita í«.

Ketil kveitti upp og spýtti, men segði einki. Jóhan blakaði sær og læði, væl hýrdur, hann hevði torað at skotið Ketil. — Nei, hann var óður, hann stóð her, var á veg at fara inn í Dal at gera eitt sindur til nyttu. So tók hann hakan á ókslini og fór. Kona hansara lá á song við tí níggjunda. Tvey hálvaksini komu rætt nú oman um garðarnar við leypi, tey hövdu verið og stolið torv.

Hinir stóðu og tagdu, vildu ikki leypa á ein gamlan mann við orðum soleiðsini, teir vóru bert komnir oman at fáa at siggja við sínum egnum eygum, um tað var so skaft, um Tummas segði, at hann gjörði handa burturkastaða bátin aftur til skipsbát. Nú stóðu teir og ótaðust, hugdu inn í eyguni hvør á øðrum og ristu við hövð-unum. Summir bannaðust.

Teir fóru at tosa um onnur ting, eitt nú tær ringu tíðirnar: »Forbannað ringar tíðir. Sjei hundræð krónur, ein skipsmaður fær ikki meir. Hvussu skal fólk hava útkomu?»

Tá kom Jóhan aftur við hakanum á ókslini.

»Nú, er tú ikki farin inn í Dal enn?»

Nei, hann hevði hitt fólk, so hann hevði drálað: »Nú er komið so nær døgurðatið, at tað verður einki burtur úr at fara«. Hann tók undir við hinum at tosa um tær ringu tíðirnar.

Nú setir Ketil tjøruflatið inn undir bátin, turkar hendurnar niður eftir buksulörum og kemur niðan til hinar. Hann dregur ein drýl upp úr einum vöttum, hann hevur undir buksureimini og setir seg har hjá teimum at eta.

Hvat ið hann helt um tær ringu tíðirnar.

Nei, hann visti einki, var nú so býttur í øllum, ongan hevði hann havt skúlagangin: »Men heilsan er alt, lukkusignað. Tað eri eg upplærdur við, um enn Gud unnir hana, gerst okkurt, alt so næst. Og takk fái Gud, her hjá okkum komu allir frískir og ferðugir aftur, sum fóru oman av landi í vár. Kríggj og óár hevur heldur ikki verið her á okkara leiðum«. Hann tagnar og etur av drýlinum.

Men so kom sovorðin óró í flokk. Andlitini gruggaðust, og teir fingur lyndi til at krógva amboðini, teir hövdu hjá sær. Allir lata munnarna upp og stara, men tað gekk ein lóta, áðrenn teir fingur orð fyri seg.

Tá brestur úr Jógvani: »Heilsan er góð, ja, men fanin, hon er ikki etandi... tá ið einki er at vinna«.

»Eg veit líka, hvussu tað er«, svarar Ketil sáttliga aftur. »Vit hava somikið, vit fáa sett hakan í, og bát«.

Tá læð ein stokkut: »Eta mold, ja«.

»Og vaðskíte, svarar ein annar«.

»Eg veit líka«, svarar Ketil og herkir tann føroyska drýlin í seg:

»Teir gomlu vóru vanir at siga, at har sum kúgvín var í húsinum, har doyðist ikki. Og velta vit, fáa vit eplir og korn. Hann, ið so heldur pottin og kanska enn betur av sjónum í heimatíðini, tá er so væl fingið. Torvið, tað hava vit. Afturat hesum kann avrokningin rökka gilt«. ... hann ætlaði sær at siga meir, men tá varnaðist hann, at eingin var eftir undir neystunum. So fór hann aftur at bóta bátin.

Morgunin eftir flóta feðgarnir úti til miðis. Teir sita og munn-hóggast.

»Skamm og last í teg, situr tú og lær, meðan eg kýti meg fyri at fáa skil á leiðunum. Ei var tað mín ungdóm, at tað var læið at, ta ið tann eldri maðuin lærði upp á tann yngra. Tað var at kappast um at vita so gott skil sum gjørligt, fyri at fáa sum mesta fiskin og kunna metast millum menn«.

»Nei, eg læi ikki at tygum, pápin, eg læi at mánanum, tað er und-«